

Inici > Opinió > 'Illud tempus' > Quelcom de sagrat

Quelcom de sagrat

DIVENDRES, 1 DE JUNY DE 2012 02:00

★★★★☆ (14 Vots)

Tweet 5

Like 17

Carta oberta a Francesc Torralba i Vicenç Villatoro

ALEXANDRA GREBENNIKOVA
Llicenciada en Humanitats

Foto: FRAGMENTA EDITORIAL

Estimat Francesc, Estimat Vicenç,

Havent llegit el vostre llibre de cartes creuades *Amb Déu o sense*, em prenc la llibertat de dirigir-me a vosaltres en primera persona. No deu ser cap gest original: de cartes de lectors, deveu rebre'n dotzenes. Com qualsevol lectora, tinc la sensació que us conec: el meu exemplar del llibre és ple d'apunts, de creus, de signes d'interrogació, d'exclamació, de cares somrients i altres signes que fan sentir que estàs dialogant amb els autors sobre els misteris més profunds de l'existència humana. En realitat, no ens coneixem, si no hi comptem les poques paraules que

vam intercanviar amb tu, Vicenç, al I Fòrum Fragmenta, en companyia de Joan Barril que demostrava un coneixement envejable dels equips de bàsquet dels Urals i la història arqueològica de la regió russa de Perm.

He començat la carta tutejant-vos. Els russos sempre parlen de «vostè», i els vells andorrans, de «vós», però havent-me fet partícip de la vostra tan colpidora correspondència – escrita des de dos punts de vista suposadament contraris, d'un creient i un no creient, o un optimista i un pessimista, o un poeta i un teòleg –, em sento part d'un cercle íntim (¿imaginari?) creat tant per vosaltres, els autors, com per tota una comunitat de lectors atents. Sé que us agrada rebre cartes – i vull pensar que rebre una carta escrita amb bona voluntat sempre és una festa; si et fa reflexionar sobre les preguntes últimes i penúltimes, millor; si no ho fa, simplement il·lumina el teu dia, com un somriure no gens transcendental. Vét aquí la mínima fita a la qual puc aspirar: honestament, seriosament, donar-vos les gràcies per ser-hi.

No em deixo de preguntar si encara continueu amb l'intercanvi de cartes. N'hi ha qui opina que en vida real una correspondència com la vostra no podria existir, que una conversa entre dues persones que, d'entrada, no es coneixen, sobre la naturalesa «transhumana» dels éssers humans és impossible sense un previ encàrrec editorial. No dic que això no sigui cert, ni dic que ho sigui, però 350 pàgines conjuntes creen més proximitat de la que alguns aconsegueixen amb els seus millors amics: avui que ja ningú us ho demana, ¿us seguiu escrivint? ¿Us trobeu a faltar, ara que el llibre ha sortit, i no és necessària la distància inicial de punts de vista i opinions preformulades? No, no us demano resposta. Només volia que sabéssiu que, en acabar el llibre, encara hi penso.

Abans de continuar amb la carta, crec que us dec una explicació del meu posicionament –estic temptada de dir «ideològic», però no és la paraula– quant a la fe. Qualsevol aficionat al futbol sap si és del Barça o del Madrid, Arsenal o Manchester United, tant si el seu equip juga bé com si juga malament, i la majoria de la gent aficionada als reptes intel·lectuals i la reflexió filosòfica també es deu situar en la distribució «amb Déu»/«sense Déu», pertànyer a l'un o l'altre «club de fans». Sóc creient. No és que sigui «bona creient»: tampoc em definiria com una «bona russa» o «bona mare». Sóc russa, mare i creient per sobre dels judicis valoratius. Així, d'entrada, sóc més «Torralba» que «Villatoro»: pots ser per això, Francesc, les inquietuds que ha formulat Vicenç m'han impactat més que les teves, pots ser més «convencionals», preguntes. He arribat a creure que ets més home de certeses que home de paradoxes. He tingut la sensació que abans de formular un dubte, en busques una solució que consideres vàlida. Aleshores, fas la pregunta per veure si la resposta que obriràs és més encertada que la teva proposició inicial. Al llarg del llibre, però, he observat, com qui observa un miracle, com t'obres, tímida, a l'emoció de la incertesa (perquè de Déu, a l'igual que de qualsevol persona, en tenim una experiència parcial, incompleta, incerta: ¿qui podria dir, amb la mà al cor, que coneix tan bé als seus fills, que mai no s'equivocarà en allò que són, que no se'ls ha inventat, fins a un cert punt? ¿Qui podria dir, amb molta més raó, que coneix Déu tal i com és, que no el veu tal i com vol, i no tal i com és?).

Vicenç, d'entrada tenies un avantatge important. La fe és una cosa intangible, però concreta: si algú vol pronunciar-se contra ella, pot fer-ho sense obstacles. En canvi, l'absència de fe és un buit: lluitar contra un buit

Cerca ...

EDICIÓ IMPRESA

BUSCADOR

Periòdic d'Andorra
PeriodicAND

PeriodicAND El termini d'informació pública de la Querola expira sense al·legacions dvr.it/1qfCvB #andorra
· reply · retweet · favorite

PeriodicAND El 65,5% dels ciutadans enquestats de la capital està en contra de l'heliport al Patapou dvr.it/1qf0MQ #andorra
· reply · retweet · favorite

PeriodicAND ¿Per quan un monument? dvr.it/1qTt02 #andorra
· reply · retweet · favorite

PeriodicAND Merescut homenatge a 'El Sala' dvr.it/1qTsxw #andorra
· reply · retweet · favorite

...segueix-nos

és tan infructuós que fa mal i tot. Ara bé, ets un jugador noble i no t'has permès mai cap cop prohibit. Has sigut cortès, sincer, brillant. Tot i així, una persona amb experiència d'exteriorització de sentiments profunds, acostumada a «viure literàriament» –un novel·lista i un poeta–, no pateix l'exercici de sinceritat tan profundament com un acadèmic habitualment fred, acostumat a disseccionar les obres dels filòsofs. En Francesc t'ha arribat a dir – a tu, i a través teu, a nosaltres – la mena de coses que abans no deia. Per molt que es diferenciïn els vostres instruments d'investigació, podríeu ser amics per tota la vida. Perquè si l'home – tal com deia Sèneca – és quelcom de sagrat, la cosa més sagrada entre home i home (i entre home i Déu, per a aquells que defensen la seva existència com a Ésser personal, com a persona) és el respecte i la voluntat de comprensió.

Ja m'oblidava que a diferència d'una carta normal i corrent, una columna de diari té un espai limitat. Girant les pàgines del llibre, he gaudit moltíssim amb la vostra companyia, igual que ho han fet – i ho faran – milers d'altres lectors. Gràcies per haver-lo escrit. Sense més particular, m'acomiado.

Afectuosament,

Alexandra Grebennikova.

Llicenciada en Humanitats

Per a més informació consulti l'edició en paper.

.....

[Qui som](#) | [Tarifes de Publicitat](#) | [Tarifes de Publicitat Web](#) | [Avis legal](#) | [Els nostres e-mails](#) | [Dades de la web](#) | [Connexió](#)

Enllaços d'interès

[Trànsit](#) | [El temps](#) | [Les pistes](#) | [La borsa](#) | [Pàgines grogues](#)

Enllaços Recomanats

[Moda Andorra](#) | [Nexe](#) | [Blog Nexe](#) | [Barroca](#) | [Pollyanna](#) | [Festa de la Joventut](#) | [Unió hotelera d'Andorra](#) | [Col·legi de Metges d'Andorra](#) | [Andorra Turisme](#) | [Govern d'Andorra](#) | [Legalis](#) | [Exposicions de l'Arxiu Nacional](#) | [Mira Audiovisual](#)

Copyright © 2012 El Periòdic d'Andorra. Tots els drets són reservats. Produït per [Nexe](#).